

Hbs-verhaal.

Het menselijk lichaam.

De biologielerares Ma Bruss is de Erika Terpstra van de Coevorder hbs: een hartelijke en goedlachse vrouw, die iedereen een hart onder de riem steekt.

Ma Bruss geeft in de derde klas les in het menselijke lichaam.

Ze doet dat zonder skelet en zonder tekeningen. Ze zegt: 'We hebben ons zelf toch om naar te kijken!'

Dus we moeten wij scholieren om beurten voor de klas gaan staan om te laten zien hoe een mens eruit ziet. Dan kan Ma Bruss aanwijzen wat ze bedoelt.

Zo komen wij over onze podiumangst heen.

Er is nog iets wat de lessen in het menselijk lichaam interessant maakt: onze biologielerares vertelt aan de hand van gezegdes hoe de verschillende lichaamsdelen communiceren.

Ze laat bijvoorbeeld zien dat je verschillende gezichtsuitdrukkingen hebt, dat je met ogen kunst aantrekken en afstoten, dat je nieuwgierigheid en verliefdheid aan iemands ogen kan zien, dat je kunt wegstaren, dat iemand je zand in de ogen kan strooien, dat je grote ogen kunt opzetten, enzovoort.

Alle lichaamsdelen krijgen een beurt en bij alle lichaamsdelen zegt Ma Bruss: 'De schepper houdt van variatie. Je hebt grote en kleine, kromme en rechte, verschil moet er wezen!'

Over de geslachtsorganen zegt ze: 'Je hebt grote borsten zoals ik en kleine borsten, zoals ..' Ze kijkt rond. De meisjes duiken met rode hoofden achter elkaar weg. 'En grote piemels en kleine piemels' gaat ze verder.

'Allemaal goed hoor! Wees er trots op! Wees blij dat we niet allemaal hetzelfde zijn!'

Over het geslachtsverkeer heeft Ma Bruss niet veel te vertellen.

'Daar kan ik geen les in geven hoor! Dat zoeken jullie zelf wel uit he?...Ik wil alleen maar zeggen: doe voorzichtig en zorg dat je niet aan elkaar vast komt te zitten!'

Ik heb wel eens gezien hoe honden bij het paren aan elkaar vast komen te zitten.

Het lijkt me niks.

Ik wil vrij zijn. Ik wil de wijde wereld in. Ik wil niet vast komen te zitten aan een meisje in Coevorden!

Na de geslachtsorganen komen de benen.

Daar gaan we weer: de benen nemen, benen die de weelde niet kunnen dragen, op je laatste benen lopen en ja hoor: op eigen benen staan!

Dat bedoel ik!

Ik ben aan de beurt om voor de klas te staan om te laten zien hoe benen communiceren.

Daar sta ik in een korte broek.

Wanneer Ma Bruss over m'n bovenbeen aait, krijg ik kippenvel.

Ook mag ik laten zien hoe moeilijk het is om op eigen benen te staan.

Wanneer ik m'n evenwicht dreig te verliezen, geeft ze mij een hand.

'Samen staan we sterk,' zegt ze.